

ment, at vi saa heller ikke behøvede at have nogen Ængstelse ved at gaa ind paa Folketingets Affattelse af Spørgsmaalet i øvrigt. — Derimod er jeg enig med den ærede Ordfører i, at det vil være ørkesløst at rejse en Forhandling om de nævnte Udtryk i Folketingets Betænkning. Det vil ikke føre til noget, og jeg skal derfor heller ikke komme ind derpaa. — Naar jeg dernæst skulde sammenholde Lovforslagene, som de foreligge her, det ene vedtaget af Folketinget og det andet saaledes, som det jo selvfølgelig vil blive formet i Dag af Landstinget — jeg maa jo forudsætte, at Flertallets Ændringer vedtages — saa vil jeg sige, at Folketingets Affattelse tiltaler mig mest, den vil jeg stemme for, og jeg vil derfor — og det siger jeg paa Mindretallets Vegne i det hele — stemme mod de Ændringer, som ere stillede af Udvalgets Flertal. Naar vi gøre det, saa er det ikke, fordi vi ikke ogsaa indrømme, at der er enkelte Ting i Ændringerne, som f. Eks. jeg personlig for min Part godt kunde stemme for, men i det hele taget anser jeg Folketingets Affattelse for bedre, og derfor vil jeg stemme for den og stemme imod Ændringerne. Men vi agte dog at stemme for Lovforslagets Vedtagelse i den Skikkelse, som det nu vil faa fra Flertallets Side, i den Forventning, at det endnu ikke er sidste Gang, vi se Lovforslaget her, men at der endnu er et Trin, hvor det kan ventes at komme frem, og jeg ventter da, naar vi næste Gang se Lovforslaget, at vi saa ved Imødekommen fra begge Sider ville være komne saa vidt, at vi endelig faa en Skolelov.

Ordføreren (Goos): Det var blot en Bemærkning, jeg vilde gøre til det ærede Medlem, som nu havde Ordet, at jeg, den Gang jeg havde Ordet, slet ikke talte om, hvorvidt Folketinget havde vist nogen Imødekommen med Hensyn til Kaldelsesparagraffen. Jeg omtalte kun den Imødekommen, som Landstinget havde vist og belyste den historisk, og jeg beklagede, at Folketinget ikke paa andre Punkter end Kaldelsesparagraffen, altsaa med Hensyn til Konsulenten, Overlærernes Lønning og Tilskud til Friskolen, havde gjort nogen som helst Indrømmelse til Landstingets Standpunkt som en tilsvarende Imødekommen.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sthyr): Da jeg forelagde Lovforslaget her i dette Ting, var det, kan jeg ikke nægte, med det Haab, at der ved

den Indrømmelse, som fra Regeringens Side blev gjort paa Kaldesspørgsmaalet, skulde opnaas, at man kunde forhandle sig til Enighed mellem de to Ting, uden at det behøvede at komme saa vidt, at Lovforslaget skulde komme i Fællesudvalg. Det blev imidlertid allerede ved 1ste Behandling her i Salen spaaet af et æret Medlem af dette Ting, at Sagen vilde komme til at ende i et Fællesudvalg. Og det har jo vist sig, at han har udtalt sig rigtigt, thi skal Loven overhovedet gennemføres, vil det kun ske paa den Maade, at den kommer i Fællesudvalg. Jeg kan ikke andet end beklage, at dette er blevet nødvendigt, en Beklagelse, jeg ogsaa udtalte, da Loven var til 3dje Behandling i Folketinget. Men jeg vil ved Siden deraf udtale det Haab, at det skal lykkes paa Sagens videre Vej at tilvejebringe Enighed. Jeg tror, at Sagerne nu staa saaledes, at der i begge Ting hos det overvejende Flertal af Medlemmerne er Ønske om at komme til Ende med denne Sag, som saa længe har staaet til Forhandling, og jeg vil tillade mig at udtale det Haab, at det ogsaa maa lykkes. At jeg under disse Omstændigheder har Grund til at udtale mig forbeholdent, antager jeg, man vil forstaa. Jeg skal derfor ogsaa indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger. — Om de Udtalelser i Folketingets Betænkning, som ere blevne bragte paa Bane af den ærede Ordfører, udtalte jeg mig under Behandlingen i Folketinget i samme Aand som den ærede Ordfører, og jeg finder derfor ingen Anledning til at komme nærmere ind derpaa i Dag. Jeg skal kun sige det, at jeg tror, at den Indrømmelse, som ganske vist fra Folketingets Side er gjort med Hensyn til Indstillingen, at ingen for Fremtiden kan faa et Ænelærerembede, uden at han er 25 Aar og har været 4 Aar i Virksomhed, vil medføre, at et saadant tænkt Tilfælde som det, der omhandles i Bemærkningerne i Folketingets Betænkning, ikke vil komme til at indtræde. Det er i alt Fald den Erfaring, jeg har haft, at naar vi, som skulde kalde, fik en Indstilling, om hvilken der med Rette kunde indvendes, at der paa Indstillingen var optaget Folk, som ikke burde komme i Betragtning, var det, fordi der var en ganske ung Mand, som skulde føres igennem, idet han havde Forbindelser, som havde Magt til at sørge for, at han blev indstillet, og at man derfor ved Siden af ham havde opstillet to Umuligheder. Det vil ikke finde Sted for Fremtiden, jeg tror ogsaa, det vil blive